

နေနွယ်ဝင်မြင့်

အချစ်တစ်ခုတည်းသာ

၇၈၆

(၁)

ကျွန်မနာမည် “စန္ဒကူး”ပါ။

ခေတ်ဆန်လှပစွာ သစ်လွင်နေကြတဲ့ ကျွန်မရဲ့ အင်္ကျီတွေအောက်မှ ချစ်တတ်တဲ့ နှလုံးသားဟာ ပုန်းလျှိုးကွယ်ပျောက်လို့ နေပါသည်။ ။ သူ... အားငယ်ရှာလွန်းလို့ ပါတဲ့ ။ အချစ်ပေးသော်လည်း အချစ်ကိုပြန်မရ ခဲ့တဲ့ အဲဒီနှလုံးသားတစ်ခုဟာ သူ့အပေါ်မှာ ဖုံးလွှမ်းခြုံသိုင်းထားတဲ့ အဝတ်အထည်များ နဲ့ ဆန့်ကျင်စွာ နွမ်းဖပ် ညှိုးဟောင်းနေလေရဲ့ ရှင်။

“ကံဆိုးသူ မိန်းမသား...” ရယ်လို့ သတ်မှတ်ကြင်နာပေးမယ့်သူ တစ်ဦးတလေ ဤကမ္ဘာမှာ ပေါ်ထွက်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင်၊ ကျွန်မ လူဖြစ်ရကျိုးနပ်ပါပေရဲ့ ။ အချစ်ကိုမရရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ကျွန်မဟာ အကြင်နာနဲ့ လည်း ကင်းဝေးခဲ့ရလေတော့ ဒါကို ရယူပိုင်ဆိုင်ဖို့ အတွက် ကျွန်မ သုံးစွဲလျှောက်လှမ်းတဲ့ နည်းဗျူဟာတွေဟာ မှားယွင်းသတဲ့ ။ လူတကာ လက်ညှိုးထိုး ကဲ့ရဲ့ ခြင်းကိုလည်း ခံယူခဲ့ဖူးပါရဲ့ ၊ တစ်ခါတလေ နောင်တလေး ရိပ်ရိပ်ပြေးချင်ပေမယ့် ဗွေဖောက်လာတတ်တဲ့ စိတ္တဇဝေဒနာက စန္ဒကူးဆိုသော မိန်းမသားကို မိန်းမရိုင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ဖန်တီးပြန်တော့တယ်ရှင်။

ဘဝနှင့်တကွ နာမည်ပါပျက်ပြီး ကျိုးကြေးပဲ့ရွဲ့နေတဲ့ နှလုံးအိမ်တစ်ခု ကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ကျွန်မဆိုသော “စန္ဒကူး” ဟာ မိန်းမသားတို့ အားကျ စ ရာအ ဖြစ် မှာ ခေါင်းမမော်နိုင်ခဲ့ပါဘူး ရှုတ်ချကဲ့ရဲ့ ဖွယ်သာ

ဖြစ်ခဲ့ပါကြောင်း...။

*

(၂)

“ဧည့်သည် တစ်ယောက် တွေ့ခွင့်တောင်းပါတယ် ဆရာ”

“ဟေ...ဘယ်သူများ လဲကွာ”

“သစ်မင်း”က တော်တော်ကြီး စိတ်ရှုပ်ခေါင်းနောက်သွားတော့သည် ။ အလုပ်များ နေချိန် ဧည့်သည် လာတာလောက် စိတ်ညစ်ရတာမရှိ။ ပြီးတော့ လာသမျှဧည့်သည် တိုင်းဟာ အရေးတကြီးလုပ်ငန်းဆောင်တာ ပြဿနာတွေနှင့်ချည်းမို့ ပေါ့ပေါ့တန်တန် လွယ်လွယ်ကူကူ ပြောဆိုလိုက်ရုံ၊ အချိန်ကို ငါးမိနစ်၊ ခြောက်မိနစ် သုံးလိုက်ရုံနှင့် ပြီးစီးသွားကြသူတွေ မဟုတ်ပါ။ “သစ်မင်း” ကုမ္ပဏီကြီးကို ဖေဖေ စီမံစဉ်က ဖေဖေ ဘယ်လောက် ခေါင်းခြောက်ခဲ့မယ်ဆိုတာ ကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူရတော့မှ ပဲ ကိုယ်ချင်းစာမိတော့သည် ။ ဖေဖေမျက်နှာ ထာဝရ မှုန်ကုပ်လျက် မျက်နှာပြင်ပေါ်ရှိ အရေးအစင်းတွေ အမြဲတွန့်ရှုံ့နေတာကို ခုတော့ အမှုန်အကုပ်နှင့် အတွန့်အရှုံ့ နည်းပါးလို့ ဆိုပြီး ချီးကျူးရမလိုတောင် ဖြစ်နေပါပြီ။ ကိုယ့်အလှည့်ကျမှ ဖေဖေထက် ပိုလို့ ဆိုးစွာ ရှုံ့မဲ့မှုန်ကုပ်နေဖြစ်သေးတော့သည် ။

“ငါချိန်းထားတဲ့ လူလား၊ ငါသိသလောက် ဒီနေ့ ငါဘယ်သူ့ကိုမှ မချိန်းဘူးကွာ”

“ချိန်းထားလား၊ ကျွန်တော် မေးပါတယ်၊ မချိန်းထားမိပါဘူးတဲ့ ၊ ဒါပေမဲ့ တွေ့ချင်တယ်တဲ့ ၊ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ နာမည်က စန္ဒာကူး...”

တဲ့ ”

“ဘာ...ဘယ်သူ”

“စန္ဒကူးပါတဲ့ ဆရာ၊ အသားဖြူဖြူ အရပ်တော့ သိပ်မမြင့်ဘူး၊ ဆံပင်က ကျောလယ်လောက်၊ ခပ်ကောက်ကောက်ခေါင်းစုတ်ဖွားနဲ့ နှုတ်ခမ်းနီကရဲရဲ၊ လှတော့ လှတယ် ဆရာ”

သွားပါပြီ။ ဒီလောက်ပြောလျှင် တွေ့ချင်သူ ဘယ်သူဆိုတာ ဆက်လက်ရှင်းပြနေဖို့ မလိုဘဲ သစ်မင်း သိလိုက်ပါပြီ။ စန္ဒကူးဆိုလျှင် ဘယ်လောက်ပဲ မအားပါဘူးပြောပြော၊ အားတဲ့ အထိ ထိုင်စောင့်နေမှာ ။ သူလုပ်ချင်တာ လုပ်ခွင့်မရဘဲ စန္ဒကူးဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက ဘယ်တုန်းက လွယ်ကူစွာ လက်လျှော့ဖူးလို့ လဲ။

“ကဲ ... ကဲ... ခေါ်လိုက်”

ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော ဖိုင်တွဲများကို ကျော်လွှား၍ စားပွဲနောက်မှ ကုလားထိုင်သို့ လာထိုင်ချခြင်း ကိစ္စကိုတောင် သေချာပြီးစီးအောင် မဆောင်ရွက်ရသေး။

“နေကောင်းလား သစ်မင်း”

နှုတ်ဆက်သံကို ကြားလိုက်ရတော့သည် ။

“ထိုင် ... နေကောင်းလား စန္ဒကူး”

“ခုထက်ထိ ဝါကျအသစ် မတည်ဆောက်တတ်သေးဘူးနော်၊ တစ်ဖက်သားပြောတဲ့ စကားကို လိုက်နင်းရတုန်း”

စန္ဒကူးက ရယ်မော၍ ကုလားထိုင်တစ်လုံး ဆွဲထိုင်သည် ။ သစ်မင်းက ထိုင်ချဖို့ ဝန်လေးစွာ မတ်တတ်ရပ်ဆဲ။

“ရုံးခန်းပြောင်းဖို့ လုပ်နေရလို့ အရမ်းအလုပ်များ နေတယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်ကိုပြောင်းမှာ လဲ၊ သစ်မင်းတို့ ကုမ္ပဏီက ဆောက်တဲ့ ကွန်ဒိုမီနီယံကြီးကိုလား”

“ဒါ မင်းအလုပ် မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒီမှာ အခန်းကျန်သေးလား”

“ကြိုပြိုင်ကတည်းက ကုန်န့်တာ”

“ဒါဆို ဝယ်ပြီးသားလူဆီက ပြန်ဝယ်ချင်တယ်၊ ငှားချင်ငှား ဒီလိုလုပ်ရမှာ ပေါ့နော်၊ နေချင်ရင် အခန်းလိုချင်ရင် ပြောပါတယ်”

“အင်း”

“ထိုင်လေ... ထိုင်ပါဦး သစ်မင်းရဲ့ ။ ဦးဦးက အလုပ်ကနားတာ စောသားပဲနော်၊ ခုမှ ခြောက်ဆယ် သေသေချာချာ ပြည့်သေးရဲ့ လား”

“ငါးဆယ့်ခွန်”

“အေးလေ... ငယ်ပါသေးတယ်၊ ခြေထောက်က ဆိုးလာလို့ ထင်တယ်၊ ဟုတ်အခြေအနေရော ကောင်းရဲ့ လား”

“သိပ်မကောင်းဘူး”

“ဒီလိုဆိုလည်း နားလိုက်တာ ကောင်းတာပေါ့၊ ‘သစ်မင်း’ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ပဲ ကုမ္ပဏီထောင်တယ်နော်၊ ကွန်စထရပ်ရှင် လုပ်ငန်းအပြင် သွင်းကုန်ပို့ကုန်လည်း လုပ်တယ်နော်၊ သစ်ရော...လုပ်သေးလား”

“နိုင်ငံတော်က ခွင့်ပြုတဲ့ အတိုင်းအတာထဲမှာ ပေါ့”

“သိပါတယ် သစ်မင်းရယ်၊ ဦးကျော်သစ်တို့ ဥပဒေနဲ့ ငြိစွန်းတာ ဘာမှ မလုပ်ဘူးဆိုတာ၊ ရုတ်တရက် ခေတ်ပျက် သူဌေးလို ဖြုန်းခနဲ ချမ်းသာတာမဟုတ်ဘဲ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် သုံးမကုန် ဖြုန်းမကုန်ခဲ့ဘူးဆိုတာ ဟိုတုန်းကတော့ ‘သစ်မင်း’ဆိုတဲ့ သစ်စက်တွေဟာ မြစ်ကြီးနားမှာ ဗန်းမော်မှာ လက်ညှိုးထိုးမလွဲနော်၊ ဒီသားကို မွေးပြီးမှ စီးပွားကပိုတက်...”

“သစ်နဲ့ အကျိုးပေး၊ သစ်စက်နာမည်တွေက သစ်မင်း တစ်ဦးတည်းသောသားရဲ့ နာမည်ကို သစ်မင်းမှ ညှိတဲ့ အခမ်းအနားကလည်း မြို့လုံးကျွတ် မီးခိုးတိတ်ပါရော၊ တို့ ကကျတော့ ဖေဖေ ကျောက်စိမ်းတွင်းတွေကြောင့် နေနိုင်စားနိုင်ရတာ ဖေဖေတို့ များလည်း ရယ်ရတယ်၊ ကျောက်စိမ်းတွင်း တစ်တွင်းမှာ မိန်းမတစ်ယောက်၊ တရားဝင် အိမ်တစ်ဆောင်မီးတစ်ပြောင်၊ အဲဒီမိန်းမတွေက သားသမီး မမွေးကြလို့ သာ တော်တော့တယ်၊ တို့ နာမည်တွေကျတော့လည်း ရယ်ရတယ်...”

“စန္ဒီတဲ့ ၊ စန္ဒာတဲ့ ၊ စန္ဒကူးတဲ့ စန်ထဲကပဲ မထွက်ဘူး”

“ဦးဦးတို့ အန်တီတို့ ...”

“ဘယ်မှာ ရှိကြတော့လို့ လဲ၊ သတင်းလေးမှ မကြားဘူးလား”

“သဲ့သဲ့တော့ ကြားတယ်”

“ဓားပြတိုက်ခံရတယ်၊ ဓားပြသတ်လို့ သေတာ၊ ဖေဖေရယ် မေမေရယ် မမစန္ဒာရယ် မမစန္ဒီရော”

“ဦးဦးရဲ့ နောက်မိန်းမတစ်ယောက်က ပေါင်းကြိုတာဆို”

“ဟုတ်တယ် ဆိုလားပဲ၊ သိပ်မသိပါဘူး၊ တို့ တောင် ဒေါက်တာသက်ထားနွယ်အိမ် ရောက်နေလို့ လွတ်သွားတာ၊ ဓားပြက မျက်နှာသိ

အတွင်းလူဆိုတော့ အရှင်ထားခဲ့လို့ မရဘူး မဟုတ်လား၊ ပစ္စည်းလည်း ယူလူလည်း သတ်”

“မမိဘူးလား”

“မိတယ်၊ တချို့မိပေမယ့် တချို့ကျန်သေးတယ်ဆိုလား၊ တို့ မိသားစု ပြန်ရှင်မှာ မှ မဟုတ်တော့တာ၊ ဒီကိစ္စကိုလည်း ရှေ့တန်းတင်မနေတော့ ပါဘူး၊ ပစ္စည်းတွေ တော်တော်များများ လည်း လက်လွန်ကုန်လို့ ၊ အကုန်ပြန်မရပါဘူး”

“ကျန်တော့ ကျန်သေးတယ် မဟုတ်လား”

“ကျန်ပါတယ်၊ တို့ အသက်ကို ခုနစ်ဆယ်မှ သေမယ်လို့ ထား၊ အခု က သုံးဆယ့်တစ် ဟုတ်တယ်နော်၊ သစ်မင်းနဲ့ တို့ နဲ့ ကတူတူ၊ မင်းလည်း သုံးဆယ့်တစ်ပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“နောက်ထပ် သုံးဆယ့်ကိုးနှစ် လူပြည်မှာ နေဖို့ ၊ စားဖို့ ၊ ဝတ်ဖို့ ဆေးကုဖို့ ၊ လှူဖို့ အဲဒါအပြင် ထင်ရာလုပ်ဖို့ ၊ ဖြုန်းဖို့ လောက်ပါသေးတယ်၊ ကျန်တောင်ကျန်ဦးမယ်၊ တို့ သေရင် သေတမ်းစာရေးခဲ့မယ်၊ တို့ အမွေ အနှစ်တွေကို မောင်ရွှေကျွန်းကလေးကို အားလုံးလွှဲခဲ့မယ်”

“မလိုပါဘူး”

သစ်မင်း တွန့်ခဲနဲ့ တုန်လှုပ်သွားရသည် ။ မောင်ရွှေကျွန်း ဆိုတာ လေးက ခုမှ လေးနှစ်ပဲရှိသေးသော သား၊ သစ်မင်းရဲ့ သား၊ အကဲစားလေး။ ဆိုးလိုက်တာမှ တာတေလံ၊ နှစ်ဖက်ဘိုးဘွားတွေက တစ်ဦးတည်းသော မြေးယောက်ျားလေးမို့ တုန်နေအောင် ချစ်ကြတာ အလိုလိုက်ထားကြတာ ကမ်းကုန်။ သစ်မင်းမှာ က ညီအစ်ကိုမောင်နှမ

မရှိ။ တစ်ဦးတည်းသောသား။ သစ်မင်း၏ ဇနီး ပုလဲသီတို့ မှာ က ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ငါးယောက်တောင်ရှိသည် ။ ပုလဲ အပါအဝင် သုံးယောက် အိမ်ထောင်ကျပြီးပြီ။ ပုလဲကသာ သားကလေး မောင်ရွှေကျွန်းကိုမွေး၍ ကျန်အိမ်ထောင်သည် နှစ်ဦးက မွေးထားကြသော ကလေး လေးယောက်မှာ လေးယောက်လုံး မိန်းမလေးတွေချည်း ဖြစ်၏။

“ပုလဲဘက်က မိန်းမတွေချည်း မွေးကြတာ သိတယ်။ မောင်ရွှေကျွန်းကလေးဟာ နှစ်ဖက်ဘိုးဘွားတွေအတွက် တစ်ဦးတည်းသော မြေးယောက်ျားလေးမှန်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တို့ မှာ ကလည်း အမွေလွှဲစရာမရှိဘူး၊ ခုနစ်ဆယ်ထက်စောသေရင် အများကြီးတောင် ပိုကျန်ဦးမှာ မောင်ရွှေကျွန်း ကလေးကိုပဲ ပေးမယ်”

“ဘာမှ မဆိုဘူး မလုပ်နဲ့ ”

“သစ်မင်းရယ်... ရှင်တို့ ချမ်းသာတာ ကျုပ်သိပါတယ်”

“ရှင်တို့ လောက်တော့ ကျုပ်လည်း ချမ်းသာတာပါပဲ၊ ကျုပ်မှာ က အမွေဆက်ခံမယ့်လူ မရှိဘူး၊ ကျုပ် စေတနာရှိလို့ ပေးမယ်၊ ရှင်က ကန့်ကွက်ဖို့ ရှိလား”

“ရှိတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် မောင်ရွှေကျွန်းကလေးကိုမှ ကျုပ်က ဘာကြောင့် အမွေတွေ ပေးချင်ရပါသလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ဒီရုံးခန်းမှာ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ရှင်းမယ်၊ ရှင် ခွင့်ပြုနိုင်လား”

“လုံးဝမပြုဘူး”

“မရဘူး၊ ကျွန်မ အတိတ်တွေကို သိပ်လွမ်းဆွတ် လာပြီး ဇာတ်ကြောင်းပြန်ရမှ ဖြစ်မယ်၊ လည်ချောင်းကလည်း ဟိုတလောကမှ အင်ဖက်ရှင်း

(Infection)ဝင်ထားတော့ စကားပြောရင် အသံကျယ်တယ်၊ ပြောချင်လာပြီ၊ မအောင့်နိုင်တော့ဘူး”

“ဟို...လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း အင်း...ဆယ့်သုံးနှစ် ကျော်ကျော် ဆယ့်လေးနှစ် မရှိတရှိလောက် ကြာခဲ့တုန်းက ဦးကျော်သစ်နဲ့ ဒေါ်နွဲ့နွဲ့မြိုင်တို့ဟာ ဗန်းမော်မြို့မှာ နေခဲ့ကြတယ်။ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ အိမ်နီးနားချင်းက ဦးလှဦးနဲ့ ဒေါ်တင်တင်အေး၊ သူတို့ မှာ ကျတော့ မွေးထားတာ သမီးချည်း သုံးယောက်၊ စန္ဒာတဲ့ စန္ဒီတဲ့ စန္ဒကူးတဲ့ ”

“တိတ်စမ်း”

“သိပ်ပြောလို့ ကောင်းတာပဲ၊ အဲဒီ မစန္ဒာနဲ့ စန္ဒီက အထက်အောက် ပေမယ့် အမြွှာလား မေးရအောင် ရုပ်ဆင်တယ်၊ မတူတာက အငယ်ဆုံး”

“တော်တော့လို့ ငါပြောနေတယ်”

“သူတို့ က အသက်ကြီးတယ်၊ ကြီးဆို ... သုံးလေးငါးနှစ်လောက်ကို ကြီးတာ”

“စန္ဒကူး”

ကိုင်ပေါက် လွင့်ပစ်ချင်စိတ်ကို မနည်းထိန်းလိုက်ရသည် ။ သူ့ပါးစပ် ပြေးပိတ်လို့ လည်း မဖြစ်။ ရုံးခန်းက ခန်းမကြီးထဲမှာ သတ်သတ်ဖွဲ့စည်းထားတာပေမယ့် မှန်တွေကာထားတာမို့ အတိုင်းသား မြင်နေရသည် ။ ဖေဖေလက်ထက်ကတည်းက ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးက အတွင်းရေးမှူး မကလေးနှင့် စာရေးမနှင့် ဘာညာ ဘာညာ သွားပုပ်လေလွင့်တွေ ထွက်ခွင့်မရအောင် တမင် လူမြင် သူမြင် မှန်တွေဝဲကာလျက် အများ မြင်အောင် ပြထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ခန်းဆီးတွေတော့ရှိသည် ။ ခန်းဆီးတွေ ဆွဲနေလိုက်လျှင်တော့ လုံခြုံသည် ။

အခန်းထဲမှာ လူကြီးတွေ စည်းဝေးလျှင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း အလုပ်လုပ်စရာရှိလျှင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ခါတလေတော့ ဘယ်ဧည့်သည် မှ မတွေ့ချင်၍ “မရှိဘူး”ပြောနိုင်ဖို့ ၊ တစ်ကိုယ်တည်း နားချင်သည့်အခါလည်း ဖြစ်ဖြစ်။ အဲသည် အခါတွေမှာ ခန်းဆီးတွေကို ဆွဲစေ့ပိတ်ဆီးပါသည် ။ ကိစ္စပြီးတာနှင့်ပြန်ဖွင့်၊ အမြဲတမ်း အဖို့ မှာ ကျတော့ မြင်သာထင်သာကြီး ခုလည်း ပဲ မြင်သာထင်သာကြီးမှာ ဧည့်သည် မိန်းမ၏ ပါးစပ်ကို “ဦးသစ်မင်း”က အတင်းထပ်ပိတ်နေတာ၊ လူမြင်ကောင်းနိုင်သည့်ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ။

စန္ဒကူး ဘာတွေပြောနေလဲ အပြင်ကတော့ မကြားနိုင်ပါ။ အသံက လုံသင့်သလောက်လုံ၏။ သို့ပေမဲ့ ဒီမိန်းမက တော်တော်ကြာ ငိုလား ရယ်လား ရှိုက်လား ငင်လားတွေနှင့် မျက်ရည်သုတ်တော့မည်။ ရုံးသူရုံးသားတွေက ဘာထင်မလဲ။ သူတို့ သူဌေးဆီလာတွေ့သော မိန်းမက သူဌေးရှေ့မှာ ငိုလား ရယ်လားနှင့်ဆိုလျှင် ကလေးစရိတ်ပဲ လာတောင်းသလိုလို။

“စန္ဒာနဲ့ စန္ဒီဟာ ချွတ်စွပ်တူကြတာ တစ်ခုပဲကွဲတယ်၊ သိပ်ထူးခြားတာ စန္ဒာနဖူးမှာ မှဲ့ကြီးတစ်လုံးရှိတယ်၊ နှာခေါင်းထိပ်၊ မျက်ခုံးနှစ်ခုရဲ့ အလယ်ကောင်မှာ ပေါ့၊ မှဲ့က တော်တော်ကြီးတာ အသားလုံးကြီးတောင် ဖုထနေတာ အရောင်က စိုလက်မည်းနက်နေတော့ လှတော့လှတယ်၊ ကုလားမင်းသမီးလိုလို ဘာလိုလို”

“ဒါတွေ ငါ အားလုံး သိပြီးသားပဲ”

“သစ်မင်း ဆိုတဲ့ ကောင်လေးဟာ စန္ဒကူးနဲ့ မှ ရွယ်တူ၊ အတန်းလည်း တူ သူငယ်ချင်းတွေ၊ တကယ်တော့ သစ်မင်းဟာ ငမိုက်သားလေးပဲ”

“ငါ တောင်းပန်ပါတယ် စန္ဒကူး၊ တော်ပါတော့”

“စကားပြောရတာ အာခေါင်တွေခြောက်ပြီး ဗိုက်လည်း တော်တော် ဆာ လာပြီ၊ မုန့်တစ်ခုခု စားရမယ် ဆိုရင်တော့ စကားပြောတာကို ခဏ ရပ်ရမှာပဲ”

“ကျွေးမယ်”

“ကော်ဖီကြိုက်တတ်တဲ့ အလေ့အကျင့်လေးဟာ ခုထက်ထိ မပြောင်း မလဲ ရှိနေပါသေးတယ်”

“တိုက်မယ်”

“ဖူဂျီ သွားမလား”

“သဘောပဲ”

စန္ဒကူးက အရင်ဆုံး မတ်တတ်ထရပ်သည် ။ မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့် ၏။

“ကားပါတယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာသွားနဲ့မယ်”

“ကောင်းပြီ”

လှည့်ပြောသွားသည့် ဝါကျလေးတစ်ကြောင်းက၊ သူ့ တစ်မနက်လုံး ပြောနေသမျှတွေထဲမှာ အချို့မြန်ဆုံးဖြစ်တော့သည် ။ သစ်မင်း သူနဲ့ တစ် ကားတည်းစီးပြီး ထွက်မသွားလိုပါ။ သစ်မင်းဆိုတာ မိန်းမပြဿနာနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အရှင်းဆုံး နေချင်သည့်ယောက်ျား။ ကိုယ့်စီးပွားနှင့် ကိုယ့်တက်လမ်း ကိုယ်ကြိုးစားနေချိန်မှာ ဘာအကြောင်းကြောင့်မျှ နာမည်ပျက်မခံချင်ရသည့် အထဲ အထူးသတိထား ရှောင်ရှားတာက “မိန်းမ” ကိစ္စနှင့် “ငွေ” ကိစ္စပဲ ဖြစ်လေ၏။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဆရာ”

သစ်မင်း နာရီကိုကြည့်လိုက်ရုံနှင့် ရုံးခန်းဝမနီးမဝေးမှ မောင်ကျော်က တံခါးဖွင့်၍ ပြေးဝင်လာ၏။ အဲဒီလို ဖင့်ပေါ့အလိုက်သိတာလေးတွေ မောင်ကျော်ကို သဘောကျနေရတာ။

“ငါ့အပုံတွေ ခွဲပြီးပြီ၊ အဲဒီဖိုင်တွေ ဒိုင်ခွက်တွေထဲမှာ တစ်ခွက် တစ်ပုံ ထည့်ပြီး ပြောင်းရမှာ ၊ ရောမကုန်စေနဲ့ ”

“ဒါပြီးရင် ဆရာအခန်း လုံးဝ ပြောင်းလို့ ပြီးသွားပြီနော်”

“အေး”

“ဒီနေ့ အပြီးပြောင်းလိုက်မယ်နော် ဆရာ၊ ကားတွေလည်း အဆင်သင့်ပဲ”

“အေး...ငါသွားတော့မယ်၊ စိတ်ချမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ဒီအခန်းက ကိုယ်ပိုင်ကွန်ဒိုကြီးဆောက်စဉ် ယာယီငှားရမ်းသုံးစွဲခြင်း ဖြစ်လျက် ကိုယ်ပိုင်အဆောက်အဦကြီး ပြီးတော့ အခန်းပြန်အပ်မှာ ဖြစ်လေ၏။

“ရောက်တာ နှေးတယ်”

စန္ဒကူးက မျက်နှာမှုန်မှုန်နှင့် အပြစ်တင်လိုက်၏။ စန္ဒကူးက ထိုင်နှင့် နေသော စားပွဲက မြက်ခင်းပေါ်မှာ မို့ သစ်မင်း ဟိုသည် ဝဲယာဇွဲကြည့်၏ ။ အသိမိတ်ဆွေမရှိ။ သစ်မင်းဆိုတာ မိန်းမသနာ အလွန်ကင်းရှင်းသူဖြစ်သည် ။ အလုပ်ကိစ္စဆောင်ရွက်ရာတွင် အမျိုးသမီးများ နှင့် ပြောဆိုဆက်ဆံရတာ ရှိပါ၏။ သို့ပေမဲ့ ခုလို နှစ်ယောက်တည်း ကော်ဖီဆိုင်ပဲဖြစ်ဖြ

စ်၊ သီးသန့်ဆုံတွေ့တာမျိုး တစ်ခါဖူးမျှ မရှိပါ။

စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေပုံရသော အမျိုးသားကို သော်ကြီး သာ မန်စပ်စုလိုစိတ်နှင့် ကြည့် ဖြစ်၏။ တော်တော်ချောသည့်ငနဲ။ အမိုက်မ တွေ ကျလောက်သည့်ရုပ်။ ခုလေးတင်...

“ခွေးပေးလို့ ဝက်မစားတဲ့ ရုပ်နဲ့ ငါ့နားလာမကပ်နဲ့ ” ဟု လောလော လတ်လတ် အပြောခံခဲ့ရသည် မို့ ရုပ်ရည်နှင့်ပတ်သက်ပြီး အသည်းနာ လာရချိန်၊ ကော်ဖီဆိုင်ကို ရောက်လာတာ။ ခုလို ယောက်ျားချင်းတောင် မိနစ်ဝက်လောက် ငေးလိုက်ရသည့် ရုပ်ရည်ပိုင်ရှင်ကို မြင်မြင်ချင်း မနာ လို၊ အမျက်သိုလျက် ရန်ကြွေးမရှိပါဘဲ၊ ရန်သူနံပါတ်တစ်ကြီး လုပ်ပစ် လိုက်ချင်စိတ်ပေါက်၏။ ကိုယ်က မိန်းမလှလှကလေးတွေ တွေ့လျှင် ချစ် ချင်သည် ။ လှသော မိန်းကလေးများ ၏ အချစ်ကို နွေးထွေးစွာ ခံယူချင် သည် ။ အဲသည့်အတွက် “သော်ကြီး” ပေးနိုင်တာ၊ အတိုင်းအဆ ဆင်ခြင် ဖို့ မလိုသော ငွေကြေးတွေသာပဲ ဖြစ်၏။ ငွေကုန်ခံနိုင်သော သူဌေးသား တစ်ယောက် မိန်းမလှလေးတွေကြားထဲ ရှုပ်ထွေးရောနှောနေချင်သည့် အရေးမှာ ဒီမျက်နှာကြီး အရုပ်ဆိုးနေရတာက အဓိကကျသတဲ့ လား။

“ကောင်မလေးက ချောလိုက်တာ”

သော်ကြီး အမြင်မှာ တော့ စန္ဒကူးသည် ကောင်မလေးပဲ ဖြစ်၏။ စင် စစ် သော်ကြီးကမှ နှစ်ဆယ့်လေး နှစ်ဆယ့်ငါး။ စန္ဒကူးက သုံးဆယ်ကျော်ပြီ၊ သို့ပေမဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာက ရှိရင်းအသက်ထက် ဆယ်နှစ်လောက်တော့ နုပျိုနေတတ်ကြမြဲလေ။

သော်ကြီး...၊ ဘာရယ်မဟုတ် နားစွင့်နေမိတာကတော့ အသံကြားဖို့ ထက် ရုပ်မြင်ဖို့ သာ အဓိကကျလေ၏။

“အိပ်မက်ကလေးကို သတိရတယ် သစ်မင်းရယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ တက

ယ်တော့ မင်းနဲ့ ငါတို့ တွေ့ခဲ့ကြတဲ့ ကာလလေးဟာ အိပ်မက်လေးတစ်ခု လို့ပဲ”

“ခု ဘယ်သူနဲ့ နေလဲ”

“သစ်မင်း ...ရှင်နဲ့ နေချင်တာပေါ့၊ ရှင် ကျွန်မကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ အတွေးကလေး ဝင်တယ်မလား”

“နင့်ကို ငါ ခင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ အိမ်ထောင်ကျနေပြီ”

“ရှင့်ဆီမှာ ကျွန်မဟာ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အမြဲပြိုင်ဆိုင်နေရတာ အဆန်းမှ မဟုတ်ဘဲ”

“သားတစ်ယောက်လည်း ရနေပြီ လေးနှစ်သား”

“မူကြို တက်ပြီလား”

“ထားတာပဲ မရဘူး၊ ကလေးက သိပ်ဆိုးနေတယ်၊ အဘိုးအဘွားတွေ က တအား အလိုလိုက်တော့ အရမ်းပျက်စီးနေတယ်”

“ကျွန်မနဲ့ တူလို့ နေမှာ ပေါ့၊ ကျွန်မ တွေ့ချင်တယ်၊ ရှင်နဲ့ တူရင် ကျွန်မ အရမ်းချစ်မှာ ၊ ကျွန်မ ရှင်တို့ အိမ်မှာ လာနေလို့ ဖြစ်မလား”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ အရူးလား၊ စကားကို စဉ်းစဉ်းစားစား ပြော”

“အရူးပဲ ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒေါက်တာဒေါ်သက်ထားနွယ်ရဲ့ လူနာဟာ အရူးပဲပေါ့၊ ဒေါ်သက်ထားနွယ် ဆိုတော့ အရူးကုတဲ့ ဆရာဝန်ပဲ”

“အန်တီထား နေကောင်းလား”

“အာပလာပါ ထားလိုက်”

“မင်း စကားပြောလို့ ဝရင် ငါပြန်ချင်ပြီ၊ ငါအရမ်းအလုပ်များ နေတယ်”

“ဘယ်ဝဦးမှာ လဲ၊ ဒုမ္မ ပြောကာစရှိသေးတယ်၊ သစ်မင်းရဲ့ ... ရှင့်ကို သူစိမ်းလက်ထဲ ထည့်မထားနိုင်ပါဘူး”

“ငါ မိန်းမရနေတာ၊ ငါ့မိသားစုနဲ့ ငါနေတာ သူစိမ်းလို့ ပြောလို့ မရဘူး၊ ငါ့မိန်းမနဲ့ ငါ့သားဟာ ငါ့အတွက် အရေးကြီးဆုံးနဲ့ အရင်းနှီးဆုံး၊ နင့်ကို ငါတောင်းပန်တယ် စန္ဒကူး၊ တို့ မိသားစုကို အနှောင့်အယှက် မပေးပါနဲ့ ”

“ပြောရက်လိုက်တာ မောင်ရယ်”

“နင့်မှာ ဒုက္ခတစ်ခုခုရှိရင် ငါ တတ်နိုင်သလောက် ကူပါ့မယ်၊ တို့ မိသားစုနဲ့ ကင်းကင်းနေပြီး မပတ်သက်ဖို့ ငါတကယ် တောင်းပန်ပါရစေ”

“ဒုက္ခရှိပြီလား သစ်မင်းရဲ့ ၊ အချစ်ဆုံးသူနဲ့ ကင်းဝေးရတဲ့ ဒုက္ခဟာ တစ်လောကလုံးမှာ အကြီးမားဆုံးပေါ့၊ ချစ်တဲ့ သူနဲ့ တူတူနေချင်တာပေါ့ ၊ ချစ်သူရဲ့ မျက်နှာလေးကိုဖူးပြီး အိပ်ရာထဲက ထွက်ချင်တယ်၊ ချစ်သူအသံလေးကြားပြီး အိပ်ရာထဲဝင်ချင်တယ်၊ တစ်နေ့တာလုံးအတွက် ချစ်သူဟာ ကိုယ့်အနားမှာ အနီးစပ်ဆုံး တည်ရှိနေရမယ်၊ အဲဒီလို မနေရင် ဒုက္ခပေါ့၊ ဒါကို ရှင် ကူညီမှာ လား”

“အဲဒါတော့ ငါ မကူညီနိုင်ဘူး၊ ငါအိမ်ထောင်နဲ့ ဖြစ်နေပြီ”

“ရှင်ချစ်လား ရှင့်မိန်းမကို”

“ချစ်တယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာ လဲ”

“ရှင်က သူဌေးပဲ”

“မင်းလည်း ချမ်းသာတာပဲ၊ စည်းစိမ်တွေ အများကြီးကျန်သေးတယ် ဆို”

“အချစ်တွေဌေးတာကို ပြောတာ၊ မမစန္ဒာတုန်းကလည်း ရှင်ချစ်ခဲ့ တာပဲ”

သစ်မင်း သက်ပြင်းမောကို ယဲ့ယဲ့ချသည် ။

ဝန်ခံရပါလျှင် တစ်သက်မှာ တစ်ယောက် ရူးလုအောင် ချစ်ခဲ့မိတာ မ မစန္ဒာပါ။ ဆယ်ကျော်သက် အချစ်ဆိုသော နတ်ဆိုးလေး ရင်ထဲကို ထိုးခဲ့ ဝင်ရောက် ခုန်ပေါက်သောင်းကျန်းချိန်မှာ ရူးသွပ်စွာ တိမ်းမူးစွဲလမ်းခဲ့ရ သူက မမစန္ဒာပါ။ မမစန္ဒာနှင့် အချစ်ချင်း ညီခဲ့ရချိန်လေးဟာ နတ်ပြည် စည်းစိမ်နဲ့ တောင် မလဲနိုင်ပါဘူး။ သိပ်ချစ်ရပါတယ် မမစန္ဒာ၊ ခုချိန်ထိ လည်း ချစ်ဆဲပဲ၊ မမစန္ဒာကို မေ့ဖို့ မလွယ်သလို မုန်းစရာလည်း မရှိ၊ အပြစ်မြင်ပြီး ခွဲခွာခဲ့ကြတာလည်း မဟုတ်။ မမစန္ဒာမှာ ဘာအပြစ်မှ မ ရှိတော့ ဘယ်လိုမုန်းနိုင်မှာ တဲ့ လဲ။ မမုန်းနိုင်သေးသော ချစ်သူခများ သ က်တမ်းကုန် သေနေစေ့လို့ လူ့ဘဝထဲက ထွက်သွားရတာ မဟုတ်။ မုန်း သူလက်ချက်နဲ့ အသက်ဆုံးရရှာတာမို့ မေ့ပစ်ဖို့ လည်း မလွယ်ဘူး မမစ န္ဒာရယ်၊ ကျွန်တော် ခုချိန်ထိ မမစန္ဒာကိုချစ်နေဆဲ။ သတိတရ ဖြစ်နေဆဲ ပါပဲ။

“တို့ မိသားစု အသတ်ခံခဲ့ရတဲ့ ကိစ္စကို မင်း သတင်းကြားထားတယ် မဟုတ်လား”

သစ်မင်း ခေါင်းညိတ်သည် ။

“ဒါနဲ့ များ ”

“သဲ့သဲ့ပဲ ကြားတာ”

“စန္ဒကူးတစ်ယောက် ပါမသွားတဲ့ အတွက် တော်ပါသေးရဲ့ ဆိုပြီး မင်း ဝမ်းမသာခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”

“လူတစ်ယောက်သေမှာ ဝမ်းသာတတ်တဲ့ အမျိုးအစားထဲမှာ တို့ မပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ မမစန္ဒာသာ ကျန်ရစ်သူဆိုရင် မင်းပိုပျော်မှာ ”

“တို့ အဲဒီအချိန်မှာ အိမ်ထောင်ကျနေပြီ”

“ရှင် မချစ်ဘူး မဟုတ်လား ဒီမိန်းမကို”

“ချစ်တယ်”

“မပြစ်နိုင်ဘူး ရှင့်ကို အန်တီပေးစားတာပဲ”

“လူကြီးပေးစားတဲ့ မိန်းမပေမယ့် သူက လိမ္မာတယ်၊ သိမ်မွေ့တယ်၊ အိမ်ရှင်မပီသတယ်၊ ရိုးသားတယ်၊ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းတယ်၊ တို့ကိုလည်း အရမ်းအားကိုးပြီး ချစ်တယ်၊ အဲဒီတော့ တို့ လည်း ချစ်သွားတယ်၊ တကယ်ပြောတာ”

“ကျွန်မလည်း ရှင့်ကို တကယ်အားကိုးပြီး ချစ်နေတာပဲ၊ ချစ်ခဲ့တာပဲ၊ ချစ်ဦးမှာ ပဲ”

“ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့ တို့ နဲ့ ကိစ္စတွေက အတိတ်မှာ ကျန်ခဲ့ပြီ။ တို့ နောက်ကြောင်ကို ပြန်မလှည့်ချင်ဘူး၊ မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို ထိခိုက်နစ်နာအောင်လည်း မပြောချင်ဘူးကွာ...”

“မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ကိစ္စက ငါမင်းကို ချစ်ခဲ့လို့ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒီတုန်းက ငါက မမစန္ဒာကိုပဲချစ်ခဲ့တာ၊ မင်းအဖေကိုယ်တိုင်က မမစန္ဒာနဲ့ ဆိုရင် သဘောမတူဘူး၊ မင်းနဲ့ ကျတော့ ယူချင်ယူတဲ့ ၊ အဲဒါ ဟုတ်ကို မဟုတ်ဘူး ၊

မင်းအိမ်က လူကြီးတွေလည်း သဘောထား မမှန်ဘူး...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါရှုံးပါတယ်၊ ငါ လက်မြှောက်ပြီး အရှုံးပေးခဲ့တာပဲ၊ ခုတော့ အဲဒါတွေအားလုံး ပြီးခဲ့ပြီ”

“လူတစ်ယောက်၊ မိသားစုတစ်ခု၊ ဗန်းမော်ကနေ ရန်ကုန်ပြောင်းပြေးရုံနဲ့ အချစ်တစ်ခု ပျောက်ဆုံးရရောတဲ့ လား သစ်မင်း ရယ်”

“ငါ့မိန်းမကို ငါချစ်တယ်၊ လက်ရှိအိမ်ထောင်ပေါ်မှာ သစ္စာရှိချင်တယ်၊ မိန်းမကိစ္စ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနဲ့ လူကြီးလူကောင်း ပြီသအောင် နေချင်တယ်၊ ငါက အခုမှ စီးပွားရေးလောကထဲကို စဝင်တဲ့ သူ။ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ငါ့နာမည်ကို အပျက်မခံနိုင်ဘူး၊ စီးပွားရေးသမားအချင်းချင်း ယုံကြည်စိတ်ချခြင်းခံရတဲ့ လူကြီးလူကောင်း ဖြစ်ချင်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် မင်းကို ငါ မကူညီနိုင်တာကိုတော့ ဝမ်းနည်းပါတယ်”

“ရှင့်အိမ်မှာ လာနေဖို့ လက်မခံနိုင်ဘူးပေါ့”

“ငယ်သူငယ်ချင်း သံယောဇဉ်နဲ့ လက်ခံချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ပုလဲ စိတ်ဆင်းရဲလိမ့်မယ်၊ ငါ ဇနီးကောင်းတစ်ယောက်ကို ရထားပြီ၊ သူ့ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားချင်တယ်”

“ရှင့်မိန်းမကို ကျွန်မအကြောင်း ပြောပြလိုက်ရင် သူလက်ခံမှာ ပါ”

“ငါ ပြောမထားခဲ့ဘူး”

“ထိမ်ချန်မှုပဲ သစ်မင်းရဲ့ ”

သစ်မင်း လက်ကိုင်ပဝါကိုထုတ်၍ နဖူးအပေါ်မှာ ပြန်လာသည့် ဇောချွေးတွေကို သုတ်၏။ စိတ်အနှောင့်အယှက် တော်တော်ဖြစ်သည် ။ ဓားပြတွေ မိသားစုတစ်စုလုံးကို သတ်စဉ်က စန္ဒကူး ကျန်ခဲ့ခြင်းက စန္ဒ

ကူးကိုယ်တိုင်အတွက် သစ်မင်းအတွက်၊ တစ်လောကလုံးအတွက် ဘယ်လို အကျိုးကျေးဇူးမှ ဖြစ်ထွန်းဖွယ်မရှိဟု ဆိုလျှင် ရက်စက်ရာ ကျတော့မည်။

"လက်ထပ်တော့မယ့် လူတစ်ယောက်ဟာ အိမ်ထောင်ရေးနောက်ကြောင်း ရှင်းရတယ်၊ မရှင်းဘူးဆိုရင်လည်း ကိုယ်လက်ထပ်မယ့်သူကို အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံခဲ့ရတယ်ရှင်၊ ရှင်နုလှချည်လား။"

သစ်မင်းမျက်နှာ မှုန်ကုန်မှိန်မှိုင်းလျက် ရှုံ့မဲ့သွားရတော့သည် ။

ပုလဲနှင့် လက်ထပ်ကားနီးကျတော့...

"ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေ ပြောပြထားရဲ့ လားမေမေ" ဟု သစ်မင်း ပြောခဲ့ပါသေးသည် ။

"ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ရည်းစားထားဖူးတာဟာ လက်မထပ်ခင် ဖွင့်ဟဝန်ခံလောက်အောင် ကြီးလေးတဲ့ အဖြစ် မဟုတ်ပါဘူးသားရယ်"

"စန္ဒကူးနဲ့ ကိစ္စကိုလည်း ရှိသေးတယ်"

"ဒီနာမည်ကိုမပြောပါနဲ့ ၊ ဘဝမှာ အကုသိုလ်ကြီးလွန်းလို့ ငရဲကျရတဲ့ ကာလကို အိပ်မက်ထဲမှာ တောင် ထည့်မမက်ပါနဲ့ ..ဒီမှာ သားရဲ့ ..."

"မိန်းမသားဆိုတာ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိနဲ့ ဣန္ဒြေနဲ့ သိက္ခာနဲ့ ၊ ယင်ဖိုမသန်းဖူးမှ ပြစ်မျိုးမှဲ့မထင်မှ အဖိုးတန်တယ်ဆိုတာ လူတိုင်း သတ်မှတ်ထားတဲ့ ကိစ္စပါ၊ ယောက်ျားလေးကျတော့ ဒေါင်လိုက်ကျကျ ပြားလိုက်ကျကျ..."

"တစ်သက်မှာ ရည်းစားတစ်ယောက်ပဲထားဖူးပြီး အဲဒီရည်းစားနဲ့ ပဲ

လက်ထပ်သွားတဲ့ ယောက်ျားလေးဆိုတာ တစ်ထောင်မှာ တစ်ယောက် ပါ။ အတွေ့အကြုံလုံးဝမရှိတဲ့ ယောက်ျားလေးပါလို့ ဘုရားစူးကျိန်ပြော ရင်လည်း ဘယ်သူမှ မယုံဘူး..."

"ယောက်ျားဆိုတာ လက်ရှိတရားဝင်မိန်းမ မရှိရင် လူပျိုပဲ"

"မဟုတ်သေးပါဘူး မေမေရာ"

"ဒီအယူအဆဟာ တရားချင်မှ တော့ တရားမယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူသားတိုင်း လက်ခံတယ်။ ဒါဟာ မေမေတို့ မြန်မာပြည်မှာ ယောက်ျားတွေ မတရားသဖြင့် ရယူထားတဲ့ အခွင့်ထူးကြီးတစ်ရပ်ပဲ၊ မေမေမှာ သမီးမရှိလို့ မေမေ ဒီစကားပြောတယ်လို့ မေမေ့ကို အပြစ်တင်ချင်လည်း တင်တော့" တဲ့ ။

ဒါတောင် သစ်မင်း ပုလဲကိုပြောပြဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါသေးသည် ။

"ကိုယ်ဟာ မိန်းမ မတွေ့ဖူးလောက်အောင် ရိုးသားတဲ့ ဖိုးသခွားလေး တော့ မဟုတ်ဘူး "

ဒီလောက်စကားစရုံနှင့် ပုလဲမျက်ရည်ဝဲရှာ၏။

"ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့၊ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အခွင့်အရေးကို ပုလဲတို့ မိန်းမသားတွေ မရကြပါဘူး၊ ယောက်ျားတွေအတွက်တော့ အထူးတလည် ခွင့်လွှတ်နေရမယ့်အပြစ်တွေ အတွက်တော့ အထူးတလည် ခွင့်လွှတ် နေရမယ့် အပြစ်တောင် မဟုတ်သလိုပဲ။ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းမယ်၊ ရိုးသားမယ်၊ ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ဟာ လက်ထပ်က ဘုရားမှ ဘယ်တုန်းက ရည်းစား ဘယ်နှယောက် ပြတ်ခဲ့ဘူးကြောင်း ဝန်ခံလေ့မရှိကြပါဘူး"

"ရှိချင်ရှိမှာ ပေါ့၊ မိန်းမသားဘက်ကလည်း ကြားချင်စိတ် သိချင်စိတ်

ရှိချင်ရှိမှာ ပေါ့"

"သူများ တွေတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ပုလဲတော့မသိချင်ဘူး၊ တစ်ခါမှ တရားဝင်လက်မထပ်ခဲ့ဖူးရင် ပြီးတာပဲ"

"တရားဝင် မဟုတ်ဘူး ပဲ ထားတော့၊ လူမသိ၊ သူမသိ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ဖူးတယ် ဆိုရင်ရော ပုလဲစိတ်ထဲက ဘယ်လိုရှိမလဲ"

"ပုလဲမသိချင်ဘူး၊ သိသွားရင် ရင်ထဲကပျောက်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ နောင်တစ်ချိန်မှာ လင်မယား ကတောက်ကဆဖြစ်တိုင်း ရေပြန်နူးရမယ့် ချီးမြှောက်တွေပဲဖြစ်မှာ ၊ သိမထားတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့လည်း ဒါဟာ ငါ့ယောက်ျားရဲ့ ရည်းစားဟောင်းပါလားလို့ သိမထားတော့ ပြီးရွှင်ရွှင် နှုတ်ဆက်နိုင်တယ်..."

"ဘေးလူတွေ သိချင်ရင်လည်း သိနေကြပစေ၊ ဒီမိန်းမ သဘောကောင်းလိုက်တာ ထင်ကြရင် ပုလဲတောင် ဂုဏ်တက်သေးတယ်၊ သိထားရင် ပုလဲမျက်နှာက ပြင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ မျက်နှာကြီးပျက်နေရော၊ အဲဒါကမှ လူပုံအလယ်မှာ ရှက်စရာကောင်းတာ၊ ဘာမှ မပြောနဲ့ နော်" တဲ့ ။

ပုလဲစိတ်ကလည်း တစ်မျိုးဆန်းတယ် ပြောရမလားမသိ။ တခြားမိန်းမတွေလည်း ဒီလိုပဲလား။ ဒီလို မဟုတ်ဘူး တော့ ထင်သည် ။ သစ်မင်း သိပ်မသိပါ။ ဒီအကြောင်းအရာနှင့် ပတ်သက်ပြီး အပေါင်းအသင်း အိမ်ထောင်သည် တွေ ကြားမှာ လည်း မဆွေးနွေးဖူးပါ။ သစ်မင်း မှာ ရှိခဲ့ဖူးသော အတိတ်အိုဟာ ညိုသလား မည်းသလား ဖြူသလား ဝါသလား ပုလဲမသိခဲ့ပါ။ အသိပေးခွင့်မပေးခဲ့ပါ။

ခုတော့ စန္ဒကူးကကဲ့ရဲ့ နေပြီ။

"ရှင် နုလှချည်လား"တဲ့ ။ နုတယ်ဆိုခြင်းဟာ မရင့်ကျက်ဘူး ဆိုလို

လိုက်တာပဲပေါ့။

"ကျွန်မကို ရှင် ဘာကူညီနိုင်မလဲ သစ်မင်း"

"ငွေရေးကြေးရေးလည်း မလိုဘူးဆိုတော့"

"ဪ... ငွေရေးကြေးရေးတစ်ခုပဲ ရှင်ကူညီနိုင်တယ်ပေါ့"

"တို့ မှာ ဘာတာဝန်မှ မရှိဘူးထင်တယ်၊ ဒီလိုပြောရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ပြောကြည့်လေ၊ ကူညီနိုင်တာဆိုရင် ကူညီပါ့မယ်"

"ရှင့်မိန်းမကို အသိပေးမှာ လား"

"တို့ အလုပ်အကိုင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆက်ဆံနေတဲ့ အမျိုးသမီးတွေ အများကြီးပါ၊ ပုလဲက သဝန်မတိုတတ်ပါဘူး၊ သူ အရမ်းစိတ်ကောင်းရှိတယ်"

"ဘယ်သူက အရမ်း စိတ်ဆိုးရှိနေလဲ"

"ဒီလို မဆိုလိုပါဘူးကွာ"

"ရှင့်အိမ်မှာ ပဲ နေချင်တယ်၊ ရှင့်ငယ်သူငယ်ချင်းအဖြစ်နဲ့ ၊ ရှင့်ညီမဝမ်းကွဲအဖြစ်နဲ့ ၊ ရှင့်သားကို စာသင်ပေးမယ့် ဆရာမအဖြစ်နဲ့ ၊ ကျွန်မမိသားစု တစ်စုလုံး အသတ်ခံရလို့ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ပြီ အားကိုးရာမဲ့နေတာ"

အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဟု ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်သည် ။ စန္ဒကူးဆိုသော အမျိုးသမီးဟာ ပုလဲနှင့် တစ်အိမ်တည်း တူတူထားလို့ ဖြစ်မည့် အမျိုးအစားထဲက မဟုတ်ပါ။ မိသားစုတစ်စုလုံး အသတ်ခံရပြီး အားကိုးရာမဲ့ အထီးကျန်မိန်းမသား အဖြစ်တော့ တကယ်ပဲ စာနာမိပါသည် ။ သို့

ပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်တာကို ဖြစ်အောင် မကြိုးစားသင့်ပေ။ ဒီနေရာမှာ ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာမှ ဖြစ်မည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် စန္ဒကူး၊ တို့ ဒီလိုမကူညီနိုင်ဘူး”

“တာဝန်ရှိတယ်လို့ ရော မထင်ဘူးလား”

“မထင်ဘူး”

“လိပ်ပြာသန့်သန့်နဲ့ ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ပြီးတာပဲ”

သစ်မင်း အလွန်အမင်း စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ်ရပါ၏။ ပျက်နေသော မျက်နှာကိုလည်း မပြင်နိုင်တော့။ ပြင်ချင်စိတ်လည်း မရှိ။ နည်းနည်းပါးပါးတော့ သနားသည် ။ စန္ဒကူးအဖြစ်နှင့်မဟုတ်ပါ။ တကယ်ပဲ အားကိုးရာမဲ့နေသော မိန်းမသားအဖြစ်နှင့်ပါ။ သို့ပေမဲ့ ဒီမိန်းမက သနားလို့ ရသော မိန်းမမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ်ပဲ သိသည် ။ သနားလျှင် တောင် ဝေးဝေးက ခွာခွာသနားရမည်။

“မင်း ပြန်နိုင်ပြီ သစ်မင်း”

သစ်မင်း ချက်ချင်း မတ်တတ်ထရပ်သည် ။

“မင်းကို ငါ သိပ်ချစ်တာ မင်း သိတယ်နော်၊ မင်းလည်း ငါ့ကို ချစ်ခဲ့ဖူးပါတယ် သစ်မင်းရယ်၊ ရက်ပိုင်းကလေးဆိုပေမယ့် ငါသိပ်ပျော်ခဲ့တယ် ၊ ငါ့ဘဝမှာ ရက်ပိုင်းကလေးပျော်ခဲ့ဖူးတဲ့ အိပ်မက်ကလေးကို ပြန်ပြန်မက်ပြီး အသက်ရှင်နေရတာ၊ မင်းကို သူများ ဆီ ပေးထားရတာ ငါမချီဘူးနော်၊ ဘယ်နည်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ပြန်ရချင်တယ်”

“ငါ တောင်းပန်ပါတယ် စန္ဒကူး၊ တို့ အိမ်ထောင်ရေးကို မဖြုခွဲလိုက်ပါနဲ့ ”

“ဒီလိုအမိန့်မျိုး မင်း ပေးခွင့် မရှိဘူး”

စန္ဒကူးက ဆက်ထိုင်နေသည် ။ သစ်မင်းက မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိ၏ ။ တကယ်တမ်းကျတော့ ပစ်ပစ်ခါခါ ထားခဲ့ရမှာ မလုပ်ရက်သလို၊ နောက်ဆံတင်းလျက်ရှိ၏။ စင်စစ် စန္ဒကူးဟာ သနားချင်စိတ်ရှိမယ် ဆိုရင်တော့ အလွန်သနားဖွယ် မိန်းမသားပါပဲ၊ သစ်မင်းမှာ သာ သူ့ကို မသနားရဲလို့ သာ။ သနားဖို့ ထက် ကြောက်စိတ်တွေက ပိုနေလို့ သာ။

“သွားမယ်”

“ကောင်းပြီ”

“ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မြက်ခင်းမှာ မြဲမြဲနေသော ခြေထောက်ကို ဇွတ်ဆွဲခွာလျက် ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ခဲ့ရတော့သည် ။ စန္ဒကူးဆိုတာ သစ်မင်းဘဝမှာ မရှိခဲ့ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ ဘဝဆိုတာ စာတစ်အုပ်ဆိုလျှင် စန္ဒကူးပါသော ဖြစ်ရပ်စာရွက်တွေကို ဘဝစာအုပ်ထဲမှ ဆွဲဆုတ်လွှင့်ပစ်လိုက်ချင်၏။ အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုဆိုလျှင်လည်း ကောင်းသားလေ။

*